

Bemærkninger til lovforslaget.

Efter reglerne i § 8 i lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen skal opholdskommuneskatten i alle kommuner lignedes på grundlag af den for den enkelte skatteyder ansatte indkomst til brug for statsskatteligningen. Uden for Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner svares skatten med en for hver kommune af kommunalbestyrelsen fastsat, for alle skatteydere fælles procent, kaldet ligningsprocenten. Skatten bliver dog ikke herved proportional med den ansatte indkomst, idet man ved skatteligningen ikke anvender ligningsprocenten umiddelbart på denne, men på indkomsten efter at denne er forhøjet eller nedsat efter „formue eller lejlighed“ og eventuelt reduceret med hustru- og børnefradrag, jfr. de nærmere regler i lovens § 9.

Reglerne om hustru- og børnefradrag svarer gennemgående til de regler om hustru- og børnefradrag, der er gældende for statsskatteligningen. Kommunerne har dog en vis frihed på dette område, idet der kan anvendes lavere fradrag end fastsat i statsskattelovgivningen, for børnefradragenes vedkommende dog ikke under 200 kr. pr. barn, ligesom anvendelse af hustrufradrag helt kan undlades.

Reglerne om indkomstforhøjelse eller nedsættelse efter „formue og lejlighed“ er derimod særegne for den kommunale beskatning og har aldrig været kendt i statsskattelovgivningen. De går ud på, at der kan ske dels en forhøjelse af den ansatte indkomst i det omfang, den hidrører fra formue eller andre dermed sidestillede indtægtskilder (kildeartsforhøjelse), dels en forhøjelse eller nedsættelse af den — eventuelt — kildeartsforhøjede indkomst (reduceret med evt. hustru- og børnefradrag), alt efter den enkelte skatteydere „lejlighed“, d. v. s. hans hele økonomiske stilling, hvorved der kan tages hensyn til, om han har særlig stor eller særlig lille indkomst, særlig stor eller særlig ringe husstand, samt om han har haft særlig stort tab eller særlig stor vinding i det sidste driftsår. For såvel formueforhøjelserne (kildeartsforhøjelserne) som reguleringerne efter „lejlighed“ er der i loven sat visse grænser. Om forhøjelserne efter „formue“ bestemmes det således i lovens § 9, stk. 1, at den ansatte indkomst kan forhøjes med indtil 50 pct., for så vidt den flyder af kapital eller andre bestandige afgifter, med indtil 35 pct., for så vidt den flyder af fast ejendom, med indtil 25 pct., for så vidt den er livrente, klosterhævning el. lign., og med indtil

15 pct., for så vidt den er pension, aftægt eller pensionsberettiget indkomst. Forhøjelserne skal være procentvis de samme for alle af samme kilde flydende indkomster. For så vidt angår reguleringen efter „lejlighed“ er det i lovens § 9, stk. 3, bestemt, at forhøjelserne højst kan andrage 50 pct. (i kommuner, hvor kildeartsforhøjelse anvendes, 40 pct.), og at nedsættelserne højst kan andrage 90 pct. For indkomster under 1 500 kr. i købstæder og under 1 200 kr. i landkommuner kan skatten dog helt bortfalde.

Disse regler om en regulering af indkomst efter „formue og lejlighed“ er en videreførelse af den tidligere „formue- og lejlighedsskat“, der blev indført ved reglementerne af 5. juli 1803 om fattigvæsenet i købstæderne og på landet, hvorefter en del af fattigskatten skulle udredes af fattigdistriktets beboere „efter deres formues tilstand eller deres lejlighed“. På samme måde blev det ved de to anordninger af 29. juli 1814 om almueskolevæsenet i købstæderne og på landet bestemt, at en del af skoleudgifterne skulle lignedes på skoledistriktets beboere som formue- og lejlighedsskat, og efter at forskellige kommunale indtægter i årene derefter var blevet afløst af ligning på formue og lejlighed, blev der ved § 21 i loven af 6. juli 1867 om landkommunernes styrelse og § 26 i loven af 26. maj 1868 om købstadkommunernes styrelse gennemført en generel formue- og lejlighedsbeskatning jævnsides med ejendomsbeskatningen.

Ingen af de nævnte lovbestemmelser indeholder imidlertid nogen nærmere vejledning med hensyn til, hvorledes ligningen skal ske, udover, at det i lovtæksten til de to kommunallove er anført, at den enkelte skatteyder skal sættes i bidrag „efter sin hele økonomiske stilling“. For købstadkommunernes vedkommende var det dog tillige bestemt, at skatteydernes anslåede indkomst for det forudgående kalenderår skulle anføres i ligningslisten, ligesom det i købstadkommunallovens § 35 var bestemt, at der i den enkelte købstadkommunes vedtægt kunne gives nærmere regler for udførelsen af ligningen. Den af indenrigsministeriet udarbejdede normalvedtægt for købstæder indeholdt således i § 13 bestemmelse om, at ligningsmyndighederne i en særlig rubrik på ligningslisten skulle anslå det beløb i penge eller penges værd, som hver skatteyder i det løbende år måtte formenes at have haft eller ville have til egen eller familiens underhold,